

Sygn. akt II KO 22/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 24 maja 2013 r.,

w sprawie A. C.

zażalenia oskarżonego na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2013r., sygn. akt II KO 22/13, o odmowie przyjęcia wniosku oskarżonego o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2013r., w sprawie II KK 63/12 na podstawie art. 437 § 1 kpk

p o s t a n o w i ł
utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

Na rozprawie kasacyjnej w dniu 17 stycznia 2013 r., w sprawie II KK 63/12, Sąd Najwyższy po rozpoznaniu kasacji obrońcy skazanego A. C. uchylił wyroki sądów I i II instancji i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W. Jednocześnie na podstawie art. 538 § 2 k.p.k. w zw. z art. 258 § 2 k.p.k. zastosował wobec oskarżonego tymczasowe aresztowanie na okres 2 miesięcy.

Po rozpoznaniu zażalenia oskarżonego, postanowieniem z dnia 19 lutego 2013 r., Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania. Pismem z dnia 23 marca 2013 r. oskarżony C. wystąpił do Sądu Najwyższego o wznowienie postępowania zakończonego powyższym postanowieniem z dnia 19 lutego 2013 r.

Przewodniczący Wydziału II Izby Karnej Sądu Najwyższego zarządzeniem z dnia 10 kwietnia 2013 r., sygn. akt II KO 22/13, odmówił przyjęcia tego wniosku oskarżonego. Powołując się na podstawę z art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k. Przewodniczący uznał, że przedmiotowy wniosek jest niedopuszczalny z mocy ustawy z uwagi na przedmiot zaskarżenia.

Z kolei na to zarządzenie zażalenie wniósł oskarżony C., który odnosząc się m.in. do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 listopada 2012 r. dokonał własnej interpretacji przepisów regulujących podstawy wznowienia postępowania oraz stosowania tymczasowego aresztowania wyrażając tego rodzaju pogląd, że postępowanie zakończone postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2013 r., w sprawie II KK 63/12, winno podlegać wznowieniu. W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i nadanie biegu wnioskowi o wznowienie powyższego postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest nietrafne i nie mogło być uwzględnione. W doktrynie prawniczej oraz w orzecznictwie sądowym ugruntowane jest stanowisko, że możliwe jest wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym orzeczeniem rozstrzygającym co do odpowiedzialności karnej i to w zakresie, w którym korzysta ono z powagi rzeczy osądzonej. Jak słusznie podkreślono w zaskarżonym zarządzeniu, prawomocnie zakończone postępowanie sądowe musi rozstrzygać o odpowiedzialności karnej, a nie o wszelkich kwestiach incydentalnych rozpoznawanych w toku całego postępowania karnego, nawet jeśli są one istotne dla oskarżonego. Wynika to wprost z treści przepisów art. 540 k.p.k., 540a k.p.k. i art. 540b k.p.k. Dopóki orzeczenie sądu nie jest ostateczne w rozumieniu wyżej wymienionych przepisów, wniosek o wznowienie postępowania zakończonego takim orzeczeniem jest niedopuszczalny z mocy ustawy.

Kryteriów orzeczenia rozstrzygającego o odpowiedzialności karnej z całą pewnością nie spełnia postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2013 r., w sprawie II KK 63/12, którym utrzymano w mocy postanowienie o zastosowaniu wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania.

Odmienny pogląd w tym zakresie oskarżonego A. C. nie może zmienić tego faktu i nie może spowodować uwzględnienia zażalenia. Wskazane przez oskarżonego

wyroki Trybunału Konstytucyjnego dotyczą innej kwestii, niż ta rozstrzygana w przedmiotowej sprawie, a zatem i w tym przypadku chybione jest odwoływanie się do ich treści na poparcie argumentów zażalenia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało uznać, iż zaskarżone zarządzenie jest w pełni zasadne i z tego powodu zostało utrzymane w mocy.